L'aparent senzillesa de Pulpopop

Text > Xavier Castillón

Sis anys després del doble *Unamentlentaeminentalimentalentenimentilamenta.com*, un disc desmesurat ja des del títol, amb més d'una hora de música, Pulpopop torna amb un disc aparentment més senzill, tot i que la senzillesa continua sense ser un dels trets característics del singular nucli creatiu format pel cantant i artista multidisciplinari Edgar Massegú (Pulpo) i el guitarrista Marcel Torres (Pop). Són deu cançons que sumen menys de mitja hora de música, com sempre amb un estil propi poc o gens classificable (és flamenc el que sona a «El vermut»? Sona aràbiga «Estels d'argent»?), tot i que ells mateixos parlen d'una certa connexió amb l'essència *pop* del seu debut, *Cuit*, publicat fa tres lustres, també amb deu cançons curtes que en conjunt tampoc no superaven la mitja hora. Unes cançons que, amb una estructura més o menys convencional, amaguen una voluntat d'experimentació sonora: Torres toca la guitarra espanyola no sempre de la manera tradicional, i Massegú utilitza l'omnipresent *autototune* com «un instrument creatiu portat al límit, per ampliar les possibilitats de la veu».

Ja des de la cançó que titula el disc, composta al parc de la Draga de Banyoles, Pulpopop deixa anar unes quantes ràfegues de reivindicació i crítica social, generalment no gaire explícites, perquè es presenten en un format surrealista i melòdicament amable que no té res a veure amb la denúncia directa dels cantautors tradicionals més compromesos o les bandes de *punk* contestatàries. La lluita de Pulpopop és d'un altre tipus, sempre vinculada a l'art (a la portada es pot veure una de les escultures de Massegú) i a la creació lliure, però sense desconnectar mai de l'amarga realitat dels nostres dies. Hi ha temes («Google Eye») que són alhora una bonica cançó *pop*, una denúncia d'una societat cada vegada més controlada mitjançant la tecnologia, una escultura de títol homònim i una sèpia d'ulls sortints. A l'univers de Pulpopop no tot és el que sembla, però cançons com «A fi de bé» són, simplement, brillants.

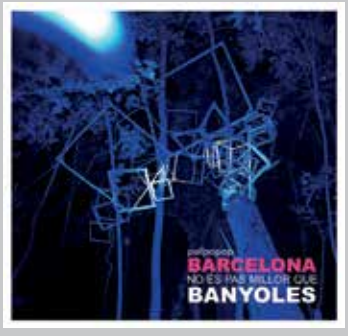

Pulpopop. ***Barcelona no és pas millor que Banyoles***. Discmedi, 2025.

Silverflame. ***Fly On***. Musicanimus, 2025.

Un segon vol reeixit

Text > X. C.

Han passat ja set anys d'ençà del seu primer vol, *First Flight* (2018), però la banda gironina Silverflame manté el bon gust pel rock clàssic, ben arrelat en el blues i amb atmosferes psicodèliques que fan viatjar l'oient a la Califòrnia de final dels anys seixanta. La gran veu de Sheila Endekos està ben acompanyada en aquest viatge per les guitarres de Jep Vilaplana i Jordi Turon, el baix de Javi Galván, els teclats de Fran Esquiaga i la bateria de Jordi Vila, tots ben coneguts dins l'escena *rockera* gironina. Temes que superen els set i els nou minuts de durada («Echoes of the Void» i «Forbidden Innocence») mostren la versatilitat d'una banda molt compacta.

Tom Frauca Trio. ***Nant bé serà un desastre***. RGB Suports, 2025.

Altres fonts i *konnakol*

Text > X. C.

El guitarrista gironí Tom Frauca publica el seu segon disc amb un trio que no té res a veure amb el que va gravar el seu debut, *Figues d'un altre paner* (2019). Ara l'acompanyen en aquesta nova aventura discogràfica el bateria Miki Grau i el baixista Javier Garrabella, tots dos formats, com Frauca, al Taller de Músics. Són uns músics inquiets que pouen de fonts diverses, no estrictament jazzístiques, que van del blues al flamenc. A més, Garrabella practica el *konnakol*, un art de percussió vocal provinent del sud de l'Índia, i el practica en alguns temes. El disc inclou set peces instrumentals compostes per Frauca en una línia *jazz-rockera* heterodoxa.